

Sygn. akt V ACa 60/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Kurzeja (spr.)
Sędziowie:	SA Janusz Kiercz SO del. Leszek Guza
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2014r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 17 października 2013r., sygn. akt II C 10/13

1. oddala apelację i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;
2. przyznaje adwokatowi M. S. z Kancelarii Adwokackiej w R. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Gliwicach) kwotę 2.214 (dwa tysiące dwieście czternaście) złotych, w tym 414 złotych podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt **V ACa 60/14**

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 31 maja 2011 roku – po przeprowadzeniu postępowania dowodowego - Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 51.763,49 zł z ustawowymi odsetkami od 15 stycznia 2010 roku tytułem zwrotu kwot przekazanych pozwanemu przez powoda z zaciągniętych za jego namową kredytów, oddalił powództwo

w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu. Na wniosek powoda sporządził i doręczył mu uzasadnienie wyroku, lecz apelacja - wniesiona przezeń od tego wyroku - została odrzucona.

W sprzeciwie od tego wyroku pozwany wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości zaprzeczył, aby otrzymywał od powoda i jego żony pieniądze z kredytów przez nich zaciąganych. Wskazał, że nie może być dowodem potwierdzającym jego zobowiązania wobec powoda wyrok Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 12 lutego 2009 roku. W tym postępowaniu ustalono bowiem wysokość szkody wyrządzonej przezeń powodowi, a zatem niezasadne jest domaganie się przez powoda dalszych kwot, nie objętych wyrokiem. Zarzucił ponadto, że powód nie może domagać się wszystkich kosztów związanych z obsługą kredytów, a w szczególności kosztów innych kredytów zaciągniętych na spłatę pierwotnych kredytów czy kosztów egzekucji albo spłat poręczycieli, bo nie wykazał, że kosztów tych nie mógł uniknąć.

Wyrokiem z dnia 7 marca 2012 roku Sąd Okręgowy utrzymał w mocy wyrok zaoczny i ustalił, że powód za namową pozwanego zaciągnął kredyty w dwudziestu placówkach bankowych, z których środki przekazał pozwanemu za co został skazany prawomocnym wyrokiem.

Nadto zważył, iż okoliczność, że wyrok karny nie obejmował wszystkich kredytów zaciągniętych przez powoda za namową pozwanego nie pozbawia zasadności roszczeń powoda. Jego zeznania złożone w sprawie niniejszej korespondują bowiem z zeznaniami złożonymi w postępowaniu karnym.

Na skutek apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 12 października 2012 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego wskazując, że uzasadnienie wyroku dotknięte jest brakami, które uniemożliwiają dokonanie oceny toku wyводу Sądu pierwszej instancji.

Po przekazaniu sprawy powód pierwotnie wnosił o utrzymanie w mocy wyroku zaocznego w części uwzględniającej powództwo by ostatecznie ponownie zgłosić żądanie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 121.047,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania zarzucając, że powód nie wykazał by przekazywał pieniądze z pobranych kredytów i pożyczek pozwanemu (poza spłaconą przez pozwanego należnością) i twierdząc, że powód uzyskane w ten sposób środki przeznaczył na własne potrzeby.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy uznał, że ponowne orzekanie co do części żądania powoda, co do którego powództwo zostało prawomocnie oddalone było niedopuszczalne i na podstawie art.199§1 pkt 2 k.p.c. i w tej części odrzucił pozew, natomiast wyrokiem z dnia 17 października 2013 r. utrzymał w mocy wyrok zaoczny w części zasądzającej od pozwanego na rzecz powoda kwotę 46.314,26 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2010 r. (pkt 1), a w pozostałej części wyrok ten uchylił i powództwo oddalił. Uchylił również ten wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięć o kosztach procesu zawartych w punktach 3, 4, 5 i 6 i przyznał od Skarbu Państwa na rzecz ustanowionych dla obu stron pełnomocników z urzędu po 7.749 zł tytułem kosztów udzielonej im nieopłaconej pomocy prawnej oraz odstąpił od obciążania stron kosztami sądowymi ustalając, co następuje.

Powód S. K. oraz pozwany K. K. (poprzednio noszący nazwisko C.) poznali się w przeszłości w pracy na kopalni i wówczas powód poręczał pozwanemu zaciągniętą przezeń pożyczkę. Pozwany przestał pracować na kopalni i założył firmę ochroniarską.

W 2002 r. skontaktował się z powodem i zaproponował mu udział w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Oświadczył powodowi, że chce swoją działalność przekształcić w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością i potrzebuje wspólnika. Roztaczał przed powodem wizję świetnie prosperującej i przynoszącej duże dochody wspólnej działalności gospodarczej i powód ukończył w związku z tym kurs ochroniarski. Pozwany wskazał jednakże, że na rozwinięcie tej działalności potrzebna jest gotówka a on taką obecnie nie dysponuje. Przekonał następnie powoda by ten we własnym imieniu zaciągnął kredyt, przekazał mu pieniądze, a on będzie spłacał raty

kredytu. Zapewniał powoda, że ma się nie obawiać, gdyż zamierza zaciągnąć kredyt hipoteczny i będzie posiadał środki na spłatę wszystkich zobowiązań. Nakłaniał następnie powoda do zaciągania kolejnych kredytów i pożyczek, z których uzyskiwane środki powód osobiście przekazywał pozwanemu.

Pozwany nie spłacał jednakże tych zobowiązań i wkrótce powód oraz jego żona, z którą powód pozostaje w ustawowej wspólności majątkowej, zaczęli otrzymywać monity w sprawie spłat zaciągniętych zobowiązań. Wskazując na przejściowe problemy oraz zamiar zaciągnięcia kredytu hipotecznego pozwany w dalszym ciągu nakłaniał powoda do zaciągania kolejnych zobowiązań, obiecując mu m.in. zatrudnienie w firmie jego synów, którzy mieli problemy ze znalezieniem pracy.

Kiedy powód z uwagi na posiadane zadłużenia nie był w stanie uzyskać gotówkowej pożyczki lub kredytu pozwany nakłonił powoda do dokonywania zakupów sprzętu na kredyt, który to sprzęt od razu po zakupie przekazywany był przez powoda pozwanemu, który zaraz oddawał ten sprzęt do lombardu uzyskując w ten sposób gotówkę. Ponieważ pozwany w dalszym ciągu nie spłacał zobowiązań powód zaczął zaciągać następne pożyczki przeznaczając uzyskane z tego tytułu środki na spłatę wcześniejszych zobowiązań. Koszt spłaty pożyczek zaciągniętych w (...) tj. odsetek i innych kosztów, które poniósł powód dodatkowo, ponad kwotę spłaconego kapitału wyniósł 3.328,15 zł.

Pozwany przekazał powodowi jedynie kwotę 10.000 zł.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 12 lutego 2009 roku (sygn. akt II K 614/06) pozwany został uznany za winnego tego, że w okresie od około 26 lipca 2002 roku do 27 sierpnia 2003 roku w W., J., M., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd S. K., co do konieczności zaciągnięcia kredytów w celu zainwestowania w zakładaną wspólną z pokrzywdzonym agencję ochrony, w ilości nie mniejszej niż w 13-tu placówkach finansowych, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 87.453,26 zł i został zobowiązany przez ten Sąd do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz powoda kwoty 70 000 zł. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 8 czerwca 2009 r. (sygn. akt V Ka 251/09).

Opis przypisanego pozwanemu przestępstwa określonego w wyżej przytoczonym art.286§1 k.k. musi wskazywać wysokość powstałej szkody w mieniu pokrzywdzonego w związku z czym jest to istotny element czynu zabronionego określonego w tym przepisie.

Mając powyższe ustalenia na uwadze Sąd Okręgowy wskazał, że stosownie do art. 11 k.p.c. jest związany wymienionym wyrokiem co do popełnienia przez pozwanego przestępstwa oszustwa przez doprowadzenie powoda do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 87.453,26 zł.

Nie wyklucza to dopuszczalności przypisania przez sąd cywilny skazanemu sprawcy jeszcze innych czynów na szkodę poszkodowanego. Okoliczność, że wyrok karny nie obejmował wszystkich kredytów (pożyczek) zaciągniętych przez powoda za namową pozwanego nie pozbawiał zasadności roszczeń powoda w odniesieniu do kredytów (pożyczek) zaciągniętych w placówkach nie wymienionych w wyroku karnym. Jak bowiem wynika z zeznań powoda oraz przedłożonych przez niego dokumentów, pozwany oprócz kredytów (pożyczek) opisanych w skazującym pozwanego prawomocnym wyroku z dnia 12 lutego 2009 r. doprowadził również do niekorzystnego rozporządzenia przez powoda mieniem w odniesieniu do pozostałych, wykazanych przezeń kredytów (pożyczek) zaciąganych od lipca 2002 r. Powód szczegółowo wskazał w jaki sposób dochodziło do ich zaciągania za namową pozwanego, wskazał, że pozwany sam wskazywał placówki, w których taki kredyt można zaciągnąć, a kiedy skończyła się zdolność powoda do zaciągania kredytów (pożyczek) gotówkowych to nakłonił powoda do zakupu towarów na kredyt, które następnie pozwany sprzedawał w lombardzie. Powód wykazał również dokumentami wszystkie placówki w jakich zaciągał kredyty (pożyczki) za namową pozwanego, a opisywane przez powoda działanie - od 11 lipca 2002 r. - pokrywało się z okresem kiedy to pozwany zaproponował powodowi rzekome wspólne prowadzenie działalności. Zeznania złożone przez powoda w niniejszej sprawie korespondowały nie tylko z przedłożonymi dokumentami, których wiarygodność nie była kwestionowana, ale i pokrywały się z jego zeznaniami w sprawie karnej. Dlatego też jego zeznania, w tym

co do przekazywania pozwanemu środków z w/w wskazanych kredytów (pożyczek) oraz nabywanych przedmiotów, zasługiwały na wiarę.

Sąd Okręgowy nie dał natomiast wiary zeznaniom pozwanego, ponieważ były niekonsekwentne, nielogiczne i pozostawały w sprzeczności nie tylko z zeznaniami powoda, ale również ze złożonymi w sprawie dokumentami oraz skazującym pozwanego w/w prawomocnym wyrokiem karnym.

Szkoda poniesiona przez powoda na skutek przestępczej działalności pozwanego polegała nie tylko na tym, że powód zmuszony był spłacić zaciągnięte zobowiązania ale również na tym, że musiał ponieść koszty udzielonych kredytów (pożyczek), a także koszty egzekucji oraz dokonane przez niego spłaty poręczycieli. Wszystkie te poniesione przez powoda wydatki pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym w rozumieniu art.361 k.c. z bezprawnym i zawinionym działaniem pozwanego. W adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą na skutek działania pozwanego pozostawało również zaciągnięcie 2 pożyczek w (...) na spłatę wcześniej uzyskanych środków przekazanych pozwanemu, których wbrew obietnicom pozwany nie spłacał. Za bezpodstawne uznać należało zarzuty pozwanego, że powód pobrane kwoty przeznaczył na swoje potrzeby poza częścią kredytu uzyskanego z (...) Bank S.A.

Na szkodę poniesioną przez powoda w wyniku czynu niedozwolonego pozwanego, podlegającą naprawieniu na podstawie art. 415 k.c., składają się spłacone przez powoda pożyczki i kredyty na rzecz:

- 1) (...) Banku S.A. w kwocie **3.414,60 zł**;
- 2) Banku (...) w G. w kwocie **6.226,72 zł**, w tym kwota 2.300 zł, którą powód zwrócił poręczycielom,
- 3) (...) Bank S.A. w kwocie **13.109,37 zł**,
- 4) SKOK „(...)” w kwocie **9.149,32 zł** (wprawdzie z przedstawionych dowodów wynika, że powód spłacił kwotę 9.408,32 zł, jednakże Sąd był związany oddaleniem powództwa ponad kwoty przyjęte przez Sąd Okręgowy rozpoznający sprawę po raz pierwszy oddalił powództwo ponad kwotę 9.149,32 zł),
- 5) Banku(...) w A. w kwocie **4.940,62zł**,
- 6) Banku (...) w J. w kwocie **8.158,66 zł**,
- 7) Banku (...) w W. w kwocie **23.240,86 zł**,
- 8) (...) Banku (...) w kwocie **8.856,19 zł**,
- 9) SKOK „(...)” w T. w kwocie **3.253,37 zł**,
- 10) (...) Bank S.A. w kwocie **902,60 zł**,
- 11) (...) Banku w kwocie **2.490 zł**,
- 12) Banku (...) S.A. C. w kwocie **4.969,92 zł**,
- 13) (...) Banku S.A. w kwocie **2.331,50 zł**,
- 14) (...)– z tytułu dwóch pożyczek w łącznej kwocie **3.328,15 zł**,
- 15) (...) Bank S.A. w kwocie **3.603,55 zł**,
- 16) SKOK(...) w (...) **2.212,74 zł**
- 17) (...) S.A. w kwocie **11.758 zł**,

18) (...) Bank S.A. w kwocie **12.553,90 zł** (również w tym zakresie od powoda wyegzekwowano kwotę 12.555,90zł, ale powództwo ponad kwotę 12.553,90 zostało prawomocnie oddalone),

19) (...) Bank S.A. w kwocie **1.814,19 zł**,

a więc łącznie w kwocie **126.314,26 zł**.

W ocenie Sądu Okręgowego, kwoty wyegzekwowane od żony powoda, wobec pozostawania przez niego w ustroju wspólności majątkowej z żoną stanowiły również szkodę powoda i nie mogły być wyższe niż przyjęte po raz pierwszy przez Sąd Okręgowy wobec prawomocnego oddalenia powództwa w pozostałym zakresie, a zatem również w odniesieniu do kwot wyegzekwowanych od żony powoda.

Po odliczeniu od tej sumy – zgodnie ze stanowiskiem strony powodowej - wpłaconej przez pozwanego kwoty 10.000 zł oraz zasądzonej w wyroku karnym na rzecz powoda od pozwanego tytułem naprawienia szkody kwoty 70.000 zł, roszczenie powoda podlegało uwzględnieniu do kwoty 46.314,26 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31 marca 2010 r., tj. dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu ostatecznie sprecyzowanego żądania powoda.

Powyższy wyrok zaskarżył pozwany w części utrzymującej w mocy wyrok zaoczny i w części orzekającej o przyznaniu adwokatowi kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i podnosząc zarzuty:

- błędnego przyjęcia, że powód przekazywał pozwanemu pieniądze z zaciągniętych przez siebie kredytów i że „szkoda związana z pożyczkami zaciągniętymi w (...)” pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem pozwanego,

- nieustalenie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności dotyczących rzekomego sposobu działania pozwanego oraz przekazywania pozwanemu pieniędzy oraz przedmiotów nabytych za uzyskany kredyt,

- naruszenia art. 11 k.p.c. poprzez nieuprawnione rozciągnięcie prejudycjalności wyroku karnego na elementy na które nie ma ona wpływu,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wskazania przyczyn odmowy wiarygodności zeznaniom pozwanego,

- art. 247 k.p.c. poprzez przeprowadzenie dowodu ponad osnowę dokumentu

i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za obie instancje w wysokości dwukrotności stawki minimalnej w związku z ponownym rozpoznaniem sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Nie ma racji skarżący podnosząc, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w niniejszej sprawie nie zawiera wskazania przyczyn, dla których Sąd Okręgowy odmówił wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom pozwanego.

Oceny zeznań pozwanego Sąd Okręgowy oparł bowiem na zestawieniu wzajemnie sprzecznych twierdzeń obu stron i ocenił wiarygodność zeznań pozwanego dokonując ich konfrontacji z pozostałymi dowodami naświetlającymi okoliczności sprawy w sposób odmienny. Dokonał wyboru, po rozważeniu wynikłych sprzeczności w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego wskazując na uzasadnienie dokonanego wyboru fakt skazania pozwanego za oszustwo. Podkreślił przy tym, wbrew zarzutowi skarżącego, że wynikające z art. 11 k.p.c. związanie wyrokiem karnym nie rozciąga się na te zobowiązania.

Za pozbawiony podstaw należało również uznać zarzut naruszenia art. 247 k.p.c. Dokument prywatny, w rozumieniu art. 129 k.p.c., stanowi według art. 245 k.p.c. wyłącznie dowód tego, że osoba, która dokument podpisała, złożyła oświadczenie objęte treścią dokumentu. W toku postępowania skarżący nie podnosił zaś zarzutów zmierzających do podważenia autentyczności dokumentów. Zarzuca jedynie, że skoro pozwany składał oświadczenia, że pożyczki zaciąga na „cele konsumpcyjne” to Sąd pierwszej instancji dokonał oceny jego zeznań ponad osnowę dokumentu przyjmując, że powód brał pożyczki w innym celu, niż wynika to z jego oświadczeń widniejących na dokumentach (umowach).

Przepis ten nie wyklucza zaś prowadzenia innych dowodów zmierzających do ustalenia sposobu realizowania umowy, jej wykonania, czy też - jak w sprawie niniejszej – faktycznego przeznaczenia kwot otrzymanych na podstawie umowy, które to okoliczności mogą być wykazywane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyroki SN z 21 listopada 1998 r., I CKN 825/97, OSNC 1998 r., z. 5, poz. 86, z 23 czerwca 2005 r., II CK 739/04, z 15 września 2005 r., II CK 69/05, z 23 stycznia 2008 r., V CSK 474/07, OSNC-ZD 2008 D, poz. 109).

Nieprzydatne dla rozstrzygnięcia było również prowadzenie dowodów wskazanych przez skarżącego, skoro nie wskazał w apelacji jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków na okoliczność „sposobu działania pozwanego”, który wszak został skazany za oszustwo na szkodę tak powoda, jak i innych osób.

Obciążając pozwanego poniesionymi przez powoda kosztami spłaty pożyczek zaciągniętych w (...) tj. odsetek i innych kosztów, które poniósł powód dodatkowo, ponad kwotę spłaconego kapitału zaciągniętego w celu spłacenia poprzednich zobowiązań Sąd prawidłowo uznał także, że szkoda ta pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym, w rozumieniu art. 361 k.c. z działaniem pozwanego i swoje stanowisko w tym przedmiocie przekonywująco uzasadnił, zaś zarzut skarżącego, że powód mógł zaciągnąć na ten cel pożyczkę konsolidacyjną nie wytrzymuje krytyki w sytuacji, gdy nie wykazał by powód miał w tym okresie zdolność kredytową i mógł uzyskać korzystniejszy kredyt w celu spłaty licznych zobowiązań.

Brak było również podstaw do zmiany zaskarżonego postanowienia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Po pierwsze, z tej przyczyny, że ustawodawca określając wysokość stawek minimalnych wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników za poszczególne czynności lub za udział w postępowaniach rozważył i uwzględnił wszelkie okoliczności charakterystyczne dla danego typu spraw. Tym samym w stawkach minimalnych odzwierciedlona została swoista wycena koniecznego nakładu pracy pełnomocnika związana ze specyfiką określonego rodzaju postępowań. Jednocześnie ustawodawca pozostawił sądom orzekającym możliwość uwzględnienia nadzwyczajnych, szczególnych okoliczności, które pojawiając się w danej sprawie zwiększają nakład pracy niezbędnej do prawidłowej realizacji obowiązków profesjonalnego pomocnika procesowego.

Jednokrotność stawki minimalnej jest nadto punktem wyjścia dla rozstrzygnięcia w tym przedmiocie i jak się podkreśla w orzecznictwie, wniosek o przyznanie wynagrodzenia wyższego uznany musi zostać za warunek konieczny takiego orzeczenia (por. postanowienie SN z dnia 5 września 2012 r. IV CZ 47/12, niepubl.).

Po wtóre, wniosek taki musi również zostać uzasadniony, a pełnomocnik żądający przyznania mu wynagrodzenia w wysokości przewyższającej stawkę minimalną powinien przytoczyć argumenty przemawiające w jego ocenie za taką potrzebą. Przyjmuje się bowiem, że jeśli żadne nadzwyczajne okoliczności nie wystąpiły, a skala aktywności pełnomocnika pozostała na przeciętnym poziomie, to nie istnieją przesłanki do zasądzenia w sprawie wynagrodzenia wyższego od stawek minimalnych (postanowienie SN z dnia 24 października 2012 r., III CZ 57/12, niepubl.). W przypadku pomocy prawnej świadczonej z urzędu – jak w sprawie niniejszej – nie mogą przekroczyć 150% stawki minimalnej wobec treści § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W rozpoznawanej sprawie takie szczególne okoliczności nie wystąpiły i skarżący ich nie powołał w uzasadnieniu apelacji wskazując jedynie na fakt ponownego rozpoznania sprawy w wyniku uchylenia pierwszego zapadłego w sprawie wyroku.

Wskazać w związku z tym należy, że postępowanie apelacyjne wszczynane jest tylko raz wniesieniem apelacji, a ewentualne jego kontynuowanie na skutek orzeczenia Sądu drugiej instancji sytuacji tej nie zmienia i nie powoduje uznania go za inne postępowanie. Konsekwentnie pełnomocnikom stron przysługuje jedynie jedno wynagrodzenie za udział w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 r., IV CZ 109/10, niepubl., z dnia 6 kwietnia 2011 r., I CZ 108/10, niepubl., z dnia 13 czerwca 2012 r., II CZ 40/12, niepubl.).

Mając na uwadze powyższe na mocy art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny rozstrzygnął, uwzględniając jego wyniki, w oparciu o art. 98 k.p.c. § 19 i 20 oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).